

מרדכי ציפורי:
„אורי צבי גדינברג הגדיר
בדיוק את המצב!“

כשקם אדם הנושא במישרה ציבורית רמה ומתפטר, הוא מצפה להרעיד את אמות-הסיפון, שיוזו משהו בעיקבות צעדו המהפכני. בשבוע שעבר התפטר השר לשעבר מרדכי ציפורי, בקול ענות חלושה, מתפקידו כיושב-ראש מועצת-המנהלים של „מספנות ישראל“. הארץ לא רעדה. העיתונות לא רעשה. עולם כמינהגו נהג.

● **איך אתה מסביר זאת?**
 את מבינה קצת בשירה? אורי צבי גדינברג הגדיר בדיוק את המצב: „תמם הגורל בציון“. אני כבר לא מאוכזב מכלום. אולי בכל זאת, בעיקבות התפטרותי, תמצא הממשלה זמן ותרון בכעיות של מיספנות-ישראל.

● **מדוע התפטר?**
 התפטרתי מכיוון שראיתי שהממשלה אינה דנה ומטפלת בכעיות המורכבות של המיספנות. חוץ מזה איני יכול לפטר חלק מהעובדים כמיסגרת הקיצוצים והייעול, כשאיני בטוח שיש ביכולתי לספק עבודה לטווח הארוך לשאר העובדים.

● **כלומר: התפטרותך היא צעד של יאוש או מהאה?**

כאשר ריברתי על הנושא, ללא הרף, זה לא עזר במאומה. פשוט חשבתי שאולי, כשאפסיק לדבר ואתפטר — זה יועיל במשהו.

● **ואינך מאוכזב מכך, שצעד בליכך קיצוני מצידך עבר בליכך בשקט?**

מאוכזב — זאת אינה המילה הנכונה כאן. אני מאוד מצטער, שצעד כזה — ומה שחשוב יותר: נושא כזה — לא זכו בכותרות המתאימות. חבל שקיימת אדישות כזאת לציבור בליכך גדול של עובדים ומפעל בליכך חשוב יורד לטמיון!

מינה זהבי:
„הכי התרגשתי מהשיר
שדויד כתב למעני!“

בעת הקלטתה של תוכנית הטלוויזיה זימרת הארץ, שהוקדשה לשירי דויד זהבי המנוח וששודרה בליל-שבת, היא ישבה שקטה, נחבאת אל הכלים, נרגשת מעט.

מינה זהבי, חברת קיבוץ נען, קוסמטיקאית במיקצועה, אלמנתו של המלחין שכמה משיריו הפכו, כמו שנהוג לומר, לניכסי-צאן-וברזל.

שוחחתי עימה כמה שעות לפני שידור התוכנית. מינה זהבי, שאינה מורגלת במתן ריאיונות לעיתונות, לא הסתירה את המתח שלה לקראת השידור.

● **כיצד נודע לך שהטלוויזיה עומדת להקדיש תוכנית לשירי בעלך?**

ראשית, קראתי בעיתונים שעומדים להקדיש תוכנית רדיו וטלוויזיה למלחינים ותיקים, ובמיוחד אלה שהלכו לעולמם. לכן לא הייתי מופתעת מאד כשהתקשר איתי אהוד מנור. הוא סיפר לי על הפקת-הטלוויזיה הזאת, ועל תוכנית-רדיו שברצונו להקדיש לשיריו של דויד, וביקש את שיתוף-הפעולה שלי. אחר כך התקשר איתי המפיק חיים מלובן, ואישר רישמית את הדברים. מובן ששמחתי על כך.

● **לא חששת מעט מהביצועים החדשניים, המאפיינים תוכנית זאת?**

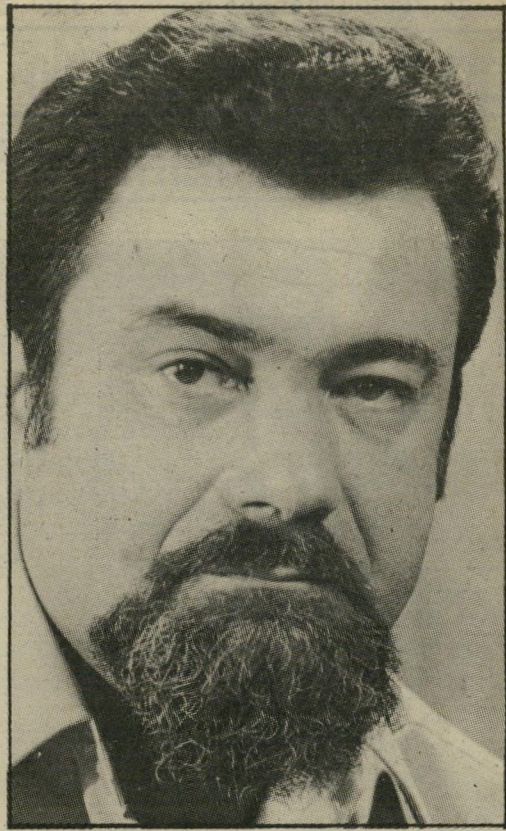
האמת היא שכן. מצד אחד זה סיקרן אותי. זה הופך את התוכנית ליותר מעניינת. זוהי גם הורמנות לדור הצעיר להכיר את שיריו של דויד, או לזהות שירים, המוכרים לו, עם שמו של דויד. מצד שני, מובן שקצת חששתי. כשאהוד מנור סיפר לי משלמה גרוניך משתתף בתוכנית, ושברצונו לעבד מחדש את מלאו אסמינו בר, הגבתי: „נו, מה שהוא כבר יעשה לזה...“ בסוף, זה מצא חן בעיניי.

● **איזה קטע ריגש אותך יותר מכל במהלך התוכנית?**

קודם כל, כפי שוודאי שמת לב, מאוד התרגשתי במשך הקלטתה של התוכנית. הכי התרגשתי מהפתעה שהכין לי אהוד מנור — השיר שדויד כתב למעני. לא הייתי מוכנה לזה.

● **מלבד תוכנית זו ואחרות, מה את עוד עושה כדי להנציח את שירי בעלך?**

האמת היא שאני פאסיבית לחלוטין בעניין זה. אני חיה לי בקיבוץ, עובדת במיקצועי — קוסמטיקה. הייתי בין הקוסט מטיקאיות הראשונות בהתיישבות העובדת. אם פונים אליי — אני משתפת פעולה בשמחה, נותנת חומר. אבל ליוזם? אני לא יוזמת! לכן אני מברכת על תוכניות מסוג זה.

אליהו בן-אלישר:
„לא האמנתי לרגע
שבגין ייצא מביתו!“

שקט מתוח השתרר באולם, ואז החל הקול המוכר להישמע בחלל. ההתרגשות אחזה בנוכחים. מנחם בגין, המנהיג שהפך לאגדה מתבודדת בחייו העתיר שבחים לרוב על מזמירו ואיש-סודו מזה שנים, יחיאל קדישאי, במיסגרת תוכנית-הטלוויזיה חיים שכאלה, שהוקדשה לקדישאי.

המנחה, עמוס אטינגר, אומנם ניסה למשוך את בגין לשיחה נרחבת יותר, אך לשווא.

באולם נכחו באותו זמן מתיארת אנשי-אצ"ל והשמנת של תחילת שילטונו של הליכוד.

שוחחתי עם אחד מנציגי אותה תקופה לא-רחוקה, חבר-הכנסת אליהו בן-אלישר, מי שהיה מנכ"ל משרד ראש-הממשלה בתקופת-שילטונו הראשונה של בגין.

● **לא נראה לך שלאור מצבה המסולג והמסוכסך של חרות כיום, שיתחם נוסטלגיה קצת מוקדמת לתקופת עלייתכם לשלטון?**

נוסטלגיה — זה טיבעי. בפרט לתקופה של עליה לשלטון. אם מדברים על-יכך בקשר לתוכנית, אז נכחו שם חברים מאצ"ל, ואולי בגלל זה שררה אווירה נוסטלגית.

חוץ מזה, התוכנית הוקדשה לקדישאי — אגב, דווקא אשתו אסתר היא התגלית האמיתית! — והוא מתקשר, מטבע הדברים, לבגין. ואת בגין, אכן, כולנו הערכנו ומעריכים.

● **אופן ההשמעה של קולו בטלפון לא נראה לך דרמאטי מדי?**

האמת היא ששיחת-הטלפון היתה מרגשת. זאת האמת. הוא הרעיף שבחים על יחיאל. אני הייתי בסדר העניינים, וידעתי מראש על התיאומים בדבר שיחת-הטלפון הזאת. יכול בהחלט להיות שלך ולאנשים מבחוץ זה נראה קצת דרמאטי או אפילו מגוחך, אבל למי שנכח בחדר היתה זאת חוויה שמרגשת מאוד. בחדר ישבו כל מקורביו של בגין, שלושת ילדיו — בני, לאה וחסיה — מוכיחותיו מתקופת כהונתו בלישכת ראש-הממשלה, ובניהן חווה ומירי, שלא משתייכות לליכוד. מצאנו אותן בלישכה כשהגענו.

לגבינו זה היה מאוד מרגש.

● **ידוע לי שנעשו נסיונות להביא את בגין לאולפן היית שותף להם?**

ידעתי עליהם, אבל לא תליתי בהם תיקוות רבות. למרות העובדה שמאור רציתי לראות אותו שם, ידעתי שהוא לא יגיע. גם בשיחת-הטלפון הוא הקפיד מאוד, שלא לסטות מהנושא, על אף הנסיונות של המנחה לגרור אותו לשוחח על נושאים נוספים. יכול להיות שהיו שקיוו שבעיקבות יציאתו לקברה של אשתו חלה תזווה, אני, על כל פנים, לא האמנתי לרגע כי הוא יגיע.